

העולם הבא

בעריכת ליילי גלילי

מוזמנים משתתפים. אחד הקוראים מבין המשתתפים בשליחת חומר לעמוד זה יזכה מדי שבוע בשבוע בפרס של עשר לירות. הזוכה בפרס השבוע הוא הקורא זן מרגלית, ירושלים

מה נשמה?

"זה שנים שלא ראינך!" קראה מרתה השחורה לעבר עליזה השמנה, "מה שלומך?" "טוב," "מה שלום הילדים?" "בסדר, תודה לאל," "מה נשמע עם הדודה שולה?" "הכל כרגיל. אבל למה את לא שואלת אותי מה עם הגירושין שלי?" "אוי, באמת, נכון. מה עם הגירושין שלך?" "מיטב שלא תשאלו."

עבד אל-נאצר במיסדר סורי: "מי שוב הזכיר את ישראל?" ("דוניה", איסטנבול)

את זה כבר שמעת?

בתאו, ואולי לא היה שם כלל.

מה לומר לכם? אתם אל תרצו לראות סרט בימים הראשונים להצגתו. או סרט נכנס למלוא כושרו. סרט הוא כמו מכונת. צריך תקופת הרצה. לכו לראות אותו במחנה צבא או בקיבוץ או בפארק, אחרי שעבר כמה מכונות הקרנה מקולקלות וקיבל את מלוא האפקטים, ואז תראו מה זאת אוסרת אמנות!

רומן לבעלי רגש

היה היה בחור בן חיל. כלומר, גבר רציני, גדול, חזק, אדיב, עשיר, בעל מכונת, וגם לא כל כך פיקח. הכל!

והוא התאהב באחת איור. מה, כך אמרו כולם, איזמה. מדוע כולם רצים אחריה? עולם-גולם. בכל אופן, גם הוא התאהב בה.

אבל היא לא — איך אומרים זאת? אה — לא השיב בה אהבה אל חיקו. כזאת יהירה, לא עלינו. אולי לא היה לה זמן מרוב האחרים. ואולי דוקא היה לה זמן.

ושמרה את הגבר הרציני לאחר כך.

הציע לה להכיר את כל האנשים החשובים. לא באה.

הציע לה טיולים במכונת. היתה עסוקה.

הציע לה נסיעה לחרף-לארץ. שלשה חדשים! גם זה לא הועיל.

קוראים יקרים, אנו מניעים לשיא הית. אל נא תשפטו את הגבר הזה משפט קשה. זכרו מה היה עליו לסבול, והבינו, מבחינה פסיכולוגית, כי נפש האדם וכי, ובכך, הגבר דגן תפס את הגברת הגאיונה ועשה, מה שנקרא בלשון נקיה, אונס.

יהיא נאנחה ואמרה: "אה! אתה באמת גבר רציני!"

ימאו הם חיים בנחת — כל אחד לחוד.

מידד שך

לילות פאריז

כשהוצג הסרט המפורסם "כרמן ג'ונס" לראשונה בתל-אביב, לא יכלתי לראותה. אין אני זוכר משום מה. אחר כך כישרו לי ידידי הטובים מה הפסדתי, ומלאתי קנאה. אה, דורותי דוגריני! איזה יופי! והסקאנדלים שסיפרו עליה! מה לומר, חתיכה משגעת. והמוסיקה של ביהוה — תוצרת קיזור פרייזר?

יהנה נודע לי כי מציגים את הסרט שנית, בפאריז. תפסתי את המטריה, והלכתי. למה המטריה? היא טובה בשביל לצוד גברות בקרסוליהן וגם כדי להלום על ראשי טמ' בלים. מטריה יפה. קיבלתי מתנה מגרמניה.

אני בא, נכנס ויושב לי בנחת. רואה יומן צרפתי. קצת עתיק, אבל אין אני רודף חדשות חדשות. אותי גם ההיסטוריה מענינת.

ומתחיל הסרט. מה לומר? אמנות! אמנות! פס-פס! קודם כל, כל המעשה קורה בגשם. מטרות עזים ללא ה' פוגה. גם בתוך הבתים. אתם

מבינים את הסמליות שבכרמן? פוריות ורטיבות וכוח והכל. כרמן בגשם! רעיון פנטאסטי. ומלבד זה, כל תמונה נקטעת פתאום. כך פתאום. צריך לרשום את שם הבמאי. אלה חידושים נפלאים ב-אמנות הצלמוע. והקולות! כפי שהעיר בהתלהבות שכני שישב מאחורי: "כמו צפירה של אניה!" רפאל אריה מוזמר? היתם צריכים לשמוע את קולו הנפלא של זה מה-שמו. כאילו השתעל כל ה' גודוד במקלה מבעד למכנסים.

לצערי הרב, לא העריך הקהל את האמנות הנעלה הזאת כערכה. קודם שרקו. אחר כך רקעו ברגליהם. איזה קהל לא מחונן! חוץ מהגברת שישבה בשורה השביעית בצד, היינו כולנו לבאנ-טינים. קהל אירופי ודאי היה תופס את הכשרון של הבמאי ושל מכוון הקולנוע. אבל לך דבר אל כמוני. כמעט ועשינו למכוון ליניץ. אבל הוא היה סגור

הערות-עוליים

דאק סוסטל הכריו כי ישראל היא ראש גשר לשלום במרחב...

... הגשר על נהר הלואי.

★ ★ ★

כיבוש החלל שימש נושא לדיון בכנס רבנים צבאיים...

... הסכנה: חילול קודש.

★ ★ ★

צעירי מפא"י טוענים, כי החתיקים זכו בבחירות המפלגה הודות להוספת קולות בעזרת זיופי בחירות...

... תוספת ותק.

★ ★ ★

35 עובדי שילומים בגרמניה נעצרו באשמת קבלת שוחד...

... משילומים לשלמונים.

זה קרה באוניברסיטה

דיבורו: "סכסכן שכמוך, התרתה, אני מכיר אותה. הוא מבית"ר תל-אביב"

★ ★ ★

תקופת סוף-הסמסטר היא תקופת הנשפים באוניברסיטה. כל פקולטה המכבדת את עצמה עורכת מפגש וקר' ראת לו נשף. באחד הנשפים הנמנים פרופסור מאד מוסיים, בגיל הפנסיה, סטודנטית של שנה א' לריקוד. הם רקדו זמן ניכר, עברו ממקצב למקצב — ול' מרבה ההפתעה גילה הפרופסור בקיאות ומומחיות למופת.

הסטודנטית הצעירה לא יכלה להתאפק ושאלה בצניעות מרובה: "אדוני הפר' פסור, בן כמה אתה?"

"בן שבעים וחמש."
"אוי, השיבה בתמהון, לא הייתי נותנת."

ולם מכירים את הסטודנט ההוא בפקולטה למדעי-החברה, המטיל את אימתו על הקהל, השחקנים והשופט, בכל פעם שקבוצת מכבי חיפה אינה זוכה בשתי נקודות מלאות בליגה-הלאר' מית בכדורגל. הוא בחור נורא אלים. בחייו הוא שונא רק שני דברים: את שחיתות הנוער ואת הפועל חיפה.

בשבוע שעבר ישב בחברה עליוה בבית קפה ירושלמי. לפתע נכנס יענ' קלה ואמר לו: "שמע, החברה שלך מתעסקת בגן עם ההוא המפועל חיפה." הבחור שלנו קפץ החוצה כמו מסורף. כעבור כמה דקות חזר נרגז ועצבני. ובלי מלה — מרוב עצבנות הוא לא יכול לפעמים לדבר — הנחית מכת אגרוף על פרצופו של יענקלה. אחרי שהוסיף עוד שתיים חזר אליו כושר-

טעות לעולם צודקת

בנין 150 חידות דיור. (למרחב) מתנם פינטה, תל-אביב
השאלה החוזרת: מנין יבוא הכסף?
כבים מעיר-הכרמל. (ידיעות אחרות) (נות)
יצחק אקשטיין, צה"ל
ביב האבדון.
פרסים יוגרלו בין התותרים נכונה את התשבץ. (ידיעות אחרונות)
מרכזי דן, תל-אביב
סירה בציבור.
נתקבל על-ידי שירת התרץ. (הארץ)
נחמה כהן, איפה משירי ציון.

"גברתי" השיב הוא בעדנה, "זה כבר עשרים שנה שאיני מבקש", והמשך לרקוד.

★ ★ ★

העובדה שסטודנטים נתפסים בברכות המטבעות של האוניברסיטה, כשהם לוקחים עודף מחצי לירה — מילא. העוב' דה שכסף זה הוא כספם של מטיילים ותמי' רים תמימים — מילא. זה הרי נשאר במשפחה. אך מדוע הם שונאים את החקלאים?

כי הגה, בשבוע שעבר, נראה מנין סטודנטים עונה אמן לדברי מנהיגו: "אל תתן טלזומטר, פן יגבחו פני המים מאד ונסתר הממון מעינינו, ולמה תב' זול הלחם מפויתיהם של תלמידי חכ' מיס?"

דן מרגלית, ירושלים